

95933035-7	13/11/2025	משפחה-חדשות של הציבור החרדי	עמוד 30	1/4	26.18x33.95
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

הכסף אליהם, החשבונית עלינו :

israel@mishpacha.com

ישראל יוסקוביץ

איפה הכסף? בית המוסדות הלאומיים וההסתדרות הציונית בירושלים צילום: חגי אגמון-שניר ברישיון cc by-sa 4.0

הכסף אליהם, החשבונית עלינו

רגע אחרי מעודדים קטטה עם שר הביטחון ומתדרכים נגד החלטתו על המינוי.
אל תתרגשו מהקטטה, היא נועדה אך ורק כדי להרגיע את הטנטרום של הבן יקיר.
אבל, כאמור, נעזוב את זה ונצמד לתוך החדר. על ראש דאגת הנוכחים בו, איראן והפרוקסי שלה בלבנון.
החומר המודיעיני מלמד על חזרה לשגרה; המפעלים שבו לייצר אמל"ח בליסטי והושמשו מחדש. הטוויסט הוא בתפוקה: המודיעין יודע לספר על כמות כפולה ומכופלת מזו שהייתה ערב המלחמה. באשר לגרעין עצמו, בניגוד מוחלט למה שסיפרו לנו, האינדיקציות מלמדות כי האיראנים לא באמת קברו את האורניום המועשר מתחת להריסות המתקנים שהופצצו, ולא גזזו את האספירציה שלהם לשוב בכל הכוח להפיק ראשי נפץ גרעיניים. אדרבה, אחרי המהלומה המוטיבציה שלהם רק גברה.

מבצע עם כלביא, או מלחמת שנים עשר הימים בז'רגון הצה"לי, רשם בחסדי שמיים הישגים כבירים.
בסיומו הוצגו שלושת המרכזיים והחשובים שבהם: פגיעה אנושה במתקני ההעשרה (1), נזק רחב היקף במפעלי הטילים הבליסטיים (2) וקבורת האורניום המועשר מתחת לאדמה באופן כזה שההריסות יהפכו את הגישה אליו לבלתי אפשרית (3).

בעיצומה של המלחמה שוחחתי עם כמה בכירים במערכת הביטחון. את דברי חלקם הבאתי און־רקורד בעמודים אלו ובסדרת הפודקאסט 'זירת לוחמה'. כולם, ללא יוצא מהכלל, אישרו את שני ההישגים הראשונים ופקפקו ביכולת לוודא את השגת היעד השליש.

אל תעצרו את נשימתכם.
הסיאוב עדיין מסרב
להתכנות ממסדרונות
ההסתדרות, קק"ל
ודומיהן. אך על פי כן,
לפני כמה שנים בכל זאת
נרשמה נקודת מפנה.
זה קרה אחרי שמספר
דמויות בולטות מהמגזר
החרדי שמו לב שחלק
משמעותי מהכסף הולך
למימון פעולות שונות
שנועדו להצר את צעדיו
של הציבור החרדי

1 הדיסוננס בין סדר היום הציבורי בישראל לבין מה שמתרחש באמת מאחורי הקלעים, מעולם לא היה גדול יותר.
בתקשורת, ברשתות הביבים ובאולפני תיבות התהודה, הליינאפים עמוסים מרואיינים.
ברברת אין סופית של פרשנים דמיקולו ומעריצים מזוגגי מבט שיושבים ביציע ושותים בצמא כל הגיג על הפייק דרמה התורן.
אתמול אלו היו כתבי האישום התמוהים והמגמתיים בתיקי האלפים, היום זה המרוץ אחר הטלפון של הפרקליטה המודחת שהוציאה דיבת חיילינו רעה.
אל תצפו לפגוש כאן שפיות או ניסיון לדון לגופו של עניין. הכל אישי, פרסונלי, לגופו של אדם. כשזה ראש ממשלה, שר או שרה מצידו האחד של המתרס, הכל מותר, כשר וישר. כשזה מיישהו מהחונטה, או במקרה הזה מיישהי, שומו שמיים. "אין רחמים?" "אין טיפת אנושיות?" הם מתבכיינים. כאילו שכחו מהרדיפה המחליאה נגד הדמון הראשי בעיניהם. לא חודש, לא שבת, לא חג ולא סתם יום שגרה. קור וחום, חורף וקיץ, יום ולילה לא ישבותו. אין מנוחה אצל הרל"בניקים.
וכך, בדיוק כך, ההפך. כשזאת מיישהי מ"הדיפסטייט", מתל אביב האשכנזית, מישראל הראשונה שבנתה כאן את המדינה וילדיה מתו עבודה, אין רסן שיעצור את האידיוטים השימושיים. שנינות של חמלה על אובדן חיים הייתה רק אנתחתה קלה להמשך. "אפשר להמשיך בלינץ'", צייץ באירוניה אחד ממובילי הדעה הבכירים במחנה.
זה מה שמתרחש בכיכר העיר. היכן שהרייטינג מנהל את חייהם של מנהלי הערוצים והחרדה מאובדן פרסומות מניעה את סדר יומם והליינאפ.
אבל בחדרים הסגורים אין זכר לסערה שמתחוללת בחוץ. שם עוסקים בחיים עצמם. בהם, ובמסדרון הסמוך בטרול ממיאמי שהפחד ממנו משבש את סדר יומו של ראש ממשלתנו. רגע אחד תומכים במינוי הפצ"ר החדש, בשר מבשרה של הציונות הדתית;

26.26x30.98	2/4	עמוד 31	משפחה-חדשות של הציבור החרדי	13/11/2025	95933037-9
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

הכסף אליהם, החשבונות עלינו :

מה שהיה נכון לעבר בספק רב אם נכון להווה. תאודור הרצל בקונגרס הציוני השני בבאזל צילום באדיבות הספרייה הלאומית

מה שקרה מכאן ואילך הוא כבר מיסקלקולציה של האירועים. לא נלאה אתכם יתר על המידה ורק נציין כי בשורה התחתונה, כמו בכל האירועים הקודמים, מה שהתחיל כתעלול למטרות שלום בית הפך למתיחות בין כ"ץ לנתניהו

גיזבים ושלמונים. הנשיא חיים ויצמן נואם בפני צירי הקונגרס הציוני בז'נבה

האורניום המועשר, אמרו לי בזמן אמת, יכול להיות מוסלק במחסן צדדי באזור תעשייה גטוש בלי שידעו היכן הוא ובלי שתהיה יכולת גישה אליו.

הדברים הללו הדהדו לאחר מכן גם בפיהם של בכירים אמריקנים. כולנו זוכרים את דבריה של טולסי גאבארד, ראש המודיעין הלאומי בממשל טראמפ, שטענה באותם ימים כי הגזק שנעשה לפרויקט הגרעין היה מוגבל ובר תיקון בטווח זמן הרבה יותר קצר מכפי שפורסם.

טראמפ נאלץ להכחיש את דבריה ולגזוף בה. כדי לתקף את דבריו פרסם דוח מודיעין, כחול לבן, שקובע כי הפגיעה במתקנים בלתי ניתנת לשיקום בשנים הקרובות. מאוחר יותר תדלוף גם דבר הפשיטה של כוחותינו על המתקנים ומסקנתם החד משמעית כי המכה הייתה עוצמתית והרסנית. מאוחר עוד יותר יהיו כאלו שירימו גבה על הדיווח ויטילו ספק באמינותו.

כך או אחרת, ניתן להניח שדבריה של טולסי גאבארד הוצאו מהקשרם: כלומה מתקני הגרעין וההעשרה אינם ניזוקו קשות, אבל כוונתה הייתה לומר כי החומר שכבר הועשר לא נפגע.

לאור השינוי הדרמטי שחל בימים האחרונים בעמדה הישראלית, דבריה מקבלים משנה תוקף. לא חשוב אם מה שהציגו ביוני היה אחיזת עיניים מוצדקת לצורך קיבוע ניצחון, או נכון סובייקטיבית בהיעדר מידע סותר; זאת הייתה אמת לשעתה.

עכשיו בדרג המדיני מודים כי קיים סיכוי לא קטן (בלשון המעטה) שאכן החומר המועשר אינו קבור מתחת להריסות המתקנים באספה ובפורדו.

היכן הוא כן מוסלק? לפי שעה, תעלומה.

לפחות כלפי חוץ, גם בשיחות רקע אופ-רקורד שהתקיימו השבוע, בכירים במערכת הביטחון לא שידרו אופטימיות הרומזת על מידע כלשהו בעניין זה.

3

בטווח הראייה האתגר שאיתו הקברניטים צריכים להתמודד הוא האיום הבליסטי; לא פרויקט הגרעין. בערב המלחמה איראן תכננה לייצר 10,000 טילים בליסטיים, קונבנציונליים. כשתיסינו פתחו במתקפת פתע היו בידה 3,000 טילים כאלו. כמה מאות טילים ששוגרו בפועל חוללו הרס עצום בכמה מתקנים אסטרטגיים. אילו היו מרוקנים את המחסנים התוצאות היו אחרות. וזה כשבדיהם 3,000 טילים. 10,000 טילים הם כבר אירוע קיומי.

צא ולמד מה ביקשה ישראל להשיג במבצע עם כלביא: לא רק את הסגת היכולת הגרעינית, אלא גם את הבליסטי; צא פעם נוספת ולמד ממה כל כך חוששת ישראל בימים אלה: לא רק מפני שיקום פרויקט הגרעין, אלא גם, במידה לא פחותה, מהצלחת האייתוללות למלא את המחסנים בטיילים מתקדמים והרסניים ובכמות הרבה יותר גדולה.

כמו כבוד משקל שהשיל עשרות קילוגרמים מגופו וחוזר לסורו פלוס זינוק בעלייה, האיראנים מייצרים מלאי בליסטי בקצב אקספוננציאלי. קוראיה הצפונית, סין ורוסיה מספקות לה אמצעים; בחסות הפסקת האש (המדומה) תעשיית הטילאות שלה חווה פריחה שכמותה טרם ידעה.

וכאן שואל האזרח המודאג: מה ממשלתו מתכננת לעשות. דקלרטיבית, בדרג המדיני שומרים על דממת אלחוט. בתדרוכים, בתחילה לתקשורת הזרה והשבוע גם לעיתונאים בישראל, המסר הוא כדלהלן: ממשלת ישראל הציבה לעצמה כיעד, שימו לב, את הפלת משטר חמינאי עד סוף כהונת טראמפ.

אפשר לפקפק במניעים שעומדים מאחורי הדברים. ייתכן בהחלט שבירושלים זיהו את החרדה מפני הפלת השלטון כנקודת תורפה וכקונטרה סמנטית בלבד מבקשים להעביר מסר לטהרן. עם זאת, הרושם שאני קיבלתי הוא שבצה"ל נערכים ברצינות לסבב נוסף, עצים וממושך נגד האיראנים.

ואי אפשר בלי סוגיית ההגנה האווירית. הטילים הבליסטיים הם חתיכת איום בואכה איום קיומי כנ"ל, ומיותר לומר, פרויקט הגרעין. אבל אם האיראנים יצליחו לשקם גם את מערך ההגנה האווירית, המשחק יהיה אחר לחלוטין.

השבוע, בשיחות התדרוך, נאמר לנו כי "אנחנו על זה".

נתפלל ונקווה לטוב.

25.71x30.51	3/4	עמוד 32	משפחה-חדשות של הציבור החרדי	13/11/2025	95933036-8
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

הכסף אליהם, החשבונית עלינו :

<<

4

כתבתי כאן בעבר כי לטעמי הוויכוח הניטש בין המחנות השפויים, משני הצדדים, יכול להתכנס לכדי שאלה אחת: עד כמה סביבתו המשפחתית של ראש הממשלה משפיעה עליו. מינוס האובססיביים בקפלן ובחוף הפצ"רית, אזרח הגון רואה את מה שהוא רואה: פנומן של ידע, מנת משכל שממקמת אותו בין קומץ עילויים בעולם (מספר 18 על פי 'ביזנס אינסידר') וניסיון מדיני רב שנים. איתו ניצבים אין ספור מועמדים. בינוניים יותר או פחות. מרביתם הגונים במידה סבירה, אך נבונים בגבול האפור של הספק הסביר.

התומכים משוכנעים: מה שמתרחש בין בני המשפחה, נשאר במשפחה; אין לה שום יד על ההגה; זירו השפעה. המתנגדים חושבים בדיוק הפוך: זה לא הוא, זה הם. השבוע זאת הייתה שעתה של האסכולה השנייה.

אחרי הדחת הפצ"רית נוצר צורך בהול למנות פרקליט ערכי שיחזיר את הארגון לתלם. אתי אופיר, בן הציונות הדתית ותושב ההתנחלות אורנית שבשומרון, נמצא כמועמד המתאים ביותר מרשימת קנדידטים שגיבש הרמטכ"ל זמיר.

ישראל כ"ץ, בעצה אחת עם רה"מ נתניהו, החליט לבחור באופיר מטעמי אגו וחוסר תבונה, שהב"ט לא דיווח על כך לרמטכ"ל ומיהר להוציא זאת לתקשורת. זמיר הובך אך החליט להחליק.

לא חלפו שעות רבות ובמיאמי התעורר לעוד יום בנו של רה"מ, יאיר נתניהו. ארך לו קצת זמן כדי לגלות שבקורות החיים המרשימים של אופיר הופיע גם משפט מפליל: ה"ל הוא בוגר, ר"ל, קרן וקסנה. בשיטה המקארטיסטית, שהנחיל בשנים האחרונות ללהקת מעודדיו, מדובר בעון שאין עליו מחילה.

ויהי ערב ויהי בוקר ובלשכת רה"מ מתדרכים את הכתבים כי הבחירה באופיר לא נעשתה על דעתו; כ"ץ החליט לבדו ונתניהו מסתייג.

להערכתו, ובלי לדעת באופן ודאי, התדרוך הזה נולד מתוך רצון להרגיע את הבן הדואג. ראש הממשלה לא באמת גילה על המינוי בתקשורת ולא ממש התנגד. ההפך.

מה שקרה מכאן ואילך הוא כבר מיסקולקוציה של האירועים. לא נלאה אתכם יתר על המידה ורק נציין כי בשורה התחתונה, כמו בכל האירועים הקודמים, מה שהתחיל כתעלול למטרות שלום בית הפך למתיחות בין כ"ץ לנתניהו.

האירוע הזה בלבד מאוד את האנשים ההגונים במחנה הלאומי שמחפשים מכות להיגיון. הטיעון שלהם באשר ליכולת ההשפעה של סביבת רה"מ עליו ספג השבוע מהלומה לא פשוטה.

5

אפרופו נתניהו ג'וניור. אני יכול לגמרי להבין את הזעם שהוא מעורר בקרב רבים. זה לגמרי מובן, אבל הצביעות המתחסדת שהפגינו ראשי האופוזיציה בשבוע שעבר לאחר שנודע כי הוא עומד לקבל ג'וב מפנק בהסתדרות הציונית, גורמת בחילה קשה.

קודם כל, כי כל תהליך הבחירות שמתקיימות במוסדות הללו נעשה באופן מושחת ובלתי דמוקרטי (על כך בהמשך). אם לא פלילית אז ערכית.

מעבר לכך, ראוי לשאול את יפי הנפש והבלורית הללו: עכשיו אתם נזכרים? איפה הייתם שבעים ושבע שנה? הרי מדובר במנגנון מנופח של מינויים פוליטיים שעושה כלום ושום דבר, לא מהרגע שיאיר נתניהו הועלה כמועמד אלא מיום הקמת המדינה.

לכן קשה שלא לתהות אם ההתעוררות הזאת הייתה באה לעולם אילולא הניסיון של השר מיקי זוהר לארגן סידור עבודה לבן רה"מ. ולאלו שלא מצליחים לכעוס, הנה רקע חשוב:

ההסתדרות הציונית, קרן קיימת לישראל (קק"ל) והסוכנות היהודית פעלו לפני הקמת מדינת היהודים כמוסדות הלאומיים של התנועה הציונית.

באופן תאורטי ומתבקש, עם הקמת המדינה ב-1948, הגופים הללו התייתרו שכן המדינה הריבונית קיבלה על עצמה את המשימות שהם ביצעו לפנייה. בראשן שתיים מרכזיות: הקשר עם יהדות התפוצות וייחודה הדמוגרפי והגאוגרפי של ארץ ישראל.

עם הכרות בן גוריון על הקמת בית לאומי לעם היהודי, הממשלה בירושלים נטלה על עצמה את כל תפקידי וסמכויות הארגונים

כמו כבוד משקל שהשיל עשרות קילוגרמים מגופו וחוזר לסורו פלוס זינוק בעלייה, האיראנים מייצרים מלאי בליסטי בקצב אקספוננציאלי. קוריהא הצפונית, סין ורוסיה מספקות לה אמצעים; בחסות הפסקת האש המדומה) תעשיית הטילאות שלה חווה פריחה שכמותה טרם ידעה

הציוניים. כמו שצה"ל איין את הצורך בארגוני המחתרות וכמו שהכנסת החליפה את האספה המכוננת, כך בדיוק הממשלה, מעצם הווייתה, רוקנה מייעוד את מוסדות הקונגרס הציוני.

אחת הזרועות הממשלתיות שהופקדו על העברת משאבי לאום לידי הממשלה, היא רשות מקרקעי ישראל (רמ"י). זה ארך קצת יותר זמן מהאחרות אך עם השנים, במסגרת המנדט שהוענק לה, נטלה מקק"ל את הקרקעות שהחזיקה עבור המדינה.

חלק מהקרקעות הללו נרכשו על ידי קק"ל בכסף מלא; אחרות הועברו לניהולה כדי לאפשר למדינה לעקוף טענות על העדפת יהודים ומניעת רכישת קרקעות בידי ערבים. כשהניהול מופקד בידי גוף שאינו ממשלתי, מרחב התמרון נעשה גמיש בהרבה. זאת גם הסיבה לכך שהדבר דרש זמן. יישוב הארץ לא עולה בקנה אחד עם טהרנות ליברלית.

בסוף לא הייתה ברירה. בעקבות עתירות שהוגשו לבג"ץ נקבע כי אין למנוע מאזרחים שאינם יהודים להשתתף במכרזים על קרקעות המדינה. כתוצאה מכך, אוין הצורך להחזיק את הקרקעות בנאמנות בידי הקרן הקיימת לישראל. אם האיסור חל גם על גוף שאינו ממשלתי, אין סיבה להותיר בידיו את הפקדון.

לכאורה, מדובר בהליך פשוט: הקרקעות, שהוחזקו בנאמנות, היו אמורות לחזור לבעליהן החוקיים והריבוניים. קרי, מדינת ישראל. בפועל, זה לא מה שקרה. המדינה אומנם נטלה לידיה את הקרקעות, אך העניקה בתמורה פיצוי נדיב לקרן הקיימת לישראל: כ-13% מהרווחים על כל קרקע שנמכרת. נוסף על כך, הוסכם כי בכל מקרה של שיווק קרקע שהייתה בעבר בחזקת קק"ל, היא תקבל נתח משמעותי מההכנסות. כך יוצא שכאשר אתם רוכשים בית, מאתיים עד שלוש מאות אלף שקלים מהסכום שאתם משלמים עוברים ישירות לקופת הקרן הקיימת לישראל.

רק כדי לסבר את האוזן: בשנים האחרונות הזינוק במחירי הדיוור הזרים לקופתה של קק"ל כ-6.8 מיליארד שקלים. מדובר בהכנסה שמגלמת למעשה מס סמוי של כ-4% על כל דירה הנבנית על אדמות קק"ל.

הכסף הזה יוצא מהכיס שלנו, רוכשי הדירות, ומעבר ישירות לחשבון הבנק של גוף שאיננו מדינת, שאיש מאיתנו לא בחר בו, אך הוא ממשיך לספסר באחד המשאבים הציבוריים היקרים ביותר. חמור מכך: במשך עשרות שנים נהנתה קק"ל מפטור מלא ממס על רווחיה. רק בשנת 2018, בעקבות לחץ ציבורי גובר, החליטה הכנסת לצמצם חלקית את ההטבה החריגה הזו.

אוקי, הבנו. יש הרבה כסף, מה עושים בכל המיליארדים האלו? לשם כך נמצא ייעוד חדש: ייעור והקמת פרויקטים סביבתיים. לכאורה מטרות נעלות, אבל כל בר דעת מבין שעבור הפעילות הזאת אין צורך בכל כך הרבה מזומנים. שוב, מזומנים שמגיעים

מהכסף שלנו; מהמשכנתה שאנחנו לוקחים. ובכן, אין צורך לדאוג. גם לכך נמצא פתרון. קרן קיימת לישראל תממן את פעילות ההסתדרות הציונית. לפי נתונים שפורסמו כ-98% מתקציב האחרונה מגיעים מקק"ל. וכאן הבן שואל: מה בעצם תפקידה של ההסתדרות הציונית? מה היא עושה בכל הטוב הזה שמורעף עליה? התשובה, ככל הנראה, שלא הרבה.

אלא אם כן, ג'ובים מפנקים למקורבים, בשכר זהה לשר בממשלה ובתנאים מפליגים, נחשבים פעילות ציונית לחיזוק מעמדה של ישראל בתפוצות.

6

מצבת כוח האדם של ההסתדרות הציונית אינה מביישת גם ענקיות הייטק דינמיות ביותר. להמחשה, הנה מיפוי קצר של מערך המשאבים האנושיים שהיא מממנת: 21 ראשי מחלקות ולצד כל אחד מהם מנהל מחלקה ויועץ; שישה עוזרים אישיים ליו"ר קק"ל; יו"ר עמית נוסף, שלו מצוותים ארבעה עוזרים בשכר; עשרה סגני יו"ר קק"ל, שלכל אחד מהם מוצמד יועץ בחצי משרה; ולצידם אין ספור ראשי ארגוני בת. בהם חברת הימנותא, המשמשת זרוע הביצוע לרכישת קרקעות, הארכיון הציוני ועוד שלל תפקידים בגופים ותתי-גופים.

לאור זאת, אין זה מפתיע כלל שכמעט פרצה תגרה של ממש בין שני שרים ביום הבחירות להסתדרות הציונית. כשיש כל כך הרבה ג'ובים, תקציבים ופריווילגיות על הכף, גם מוסד שהוקם למען האידיאלים של הציונות הופך לזירת התגוששות רוויית יצרים ואינטרסים.

אחרי שהבנו מה ייעודם של הארגונים הללו, הגיע הזמן להכיר את שיטת הליהוק של המאושרים לעשות כלום ולקבל הרבה על חשבוננו.

לאורך השנים הציבור כמעט לא נחשף למה שמתרחש מאחורי דלתיים סגורות בקליקה הצפופה של הארגונים הלאומיים. הוא מימן, אבל לא קיבל דיווח.

לפני כשמונה שנים, בעקבות עתירה שהוגשה לבית הדין הציוני, פסקה השופטת מרים נאור ז"ל כי על הקונגרס הציוני (ארגון העל שמאגד את כל הארגונים הנ"ל) לקיים בחירות כלליות בקרב יהדות העולם לכלל התפקידים והנציגויות. אלא אם כן, סייגה נאור, תוגש רק רשימה אחת, מאוחדת.

בצר להם, הג'ובניקים אלתרו פתרונות שתכליתם למנוע את קיום הבחירות. בקיצור, פסיקת בג"ץ נותרה על הגייה. אל תעצרו את נשימתכם. הסיאוב עדיין מסרב להתפנות ממסדרונות ההסתדרות, קק"ל דומיהן. אף על פי כן, לפני כמה שנים בכל זאת נרשמה נקודת מפנה.

זה קרה אחרי שמספר דמויות בולטות מהציונות הדתית ומהמגזר החרדי (אחת המרכזיות שבהן מתגוררת בארה"ב) שמו לב שחלק משמעותי מהכסף שנכנס להסתדרות הציונית מנותב למימון ארגונים רפורמיים וקונסרבטיביים שבין היתר עותרים לבג"ץ במטרה להצר את צעדיו של הציבור החרדי במדינת ישראל.

כך למשל, באמצע העשור הקודם הגישה התנועה הרפורמית יחד עם ארגוני זכויות חילוניים עתירה נגד הקו הכשר, שכללה דרישה לבטל את ההסדר המגביל בעלי טלפונים כשרים מגישה לקווים מסוימים.

דוגמה נוספת התרחשה ממש לאחרונה, במרס 25', כשארגון העושה נפשות להדחת צעירים חרדים מהדת שוב עתר לעליין וביקש לבטל את החוק שממסד את פעילות הקומה הכשרה.

הגילויים הללו הניעו לפעולה יהודים טובים ואכפתיים. פתאום התברר שלצד הכלום יש גם הרבה יש. כלומר, יכולת להשפיע מבפנים ולמנוע זליגת כספי ציבור למטרות מפקפקות, שאינן קשורות לציונות או להסברה בעולם.

בעקבות כך הוקמו מפלגות, הוגשו רשימות מתמודדים, ובבחירות האחרונות לקונגרס הציוני נרשם גל חסר תקדים של בוחרים אורתודוקסים וחרדים שממשו את זכות הצבעתם. וכן, גם של בוחרים יהודים שאינם דתיים אבל החליטו להשפיע.

יצוין כי נושא זה עמד בלב סערה ציבורית פנים-חרדית כאשר

25.92x30.55	4/4	33	עמוד	מספחה-חדשות של הציבור החרדי	13/11/2025	95933038-0
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונות - 80790						

הכסף אליהם, החשבונית עלינו :

אל תבכו להולך. דרמר השבוע עם גארד קושנר אצל רה"מ נתניהו צילום: לע"מ

נערכים לסבב נוסף. נתניהו השבוע בחדר ישיבות הקבינט צילום: לע"מ

הוא תפר את שובו של ג'ארד קושנר לזירה ודחף בכל הכוח לתיאום אסטרטגי שלא יסולא בפז, במלחמת שנים עשר הימים. קשה לדעת איך ראש הממשלה היה שורד שנתיים של מלחמה עם לחצים כאלה בלעדי. זה התחיל עם ממשל אמריקני לעומת, ולאורך כל הדרך דרש התמודדות עם לחצים של משפחות שכולות כאובות ומשפחות חטופים מודאגות. הכי קל היה להיסחף ולוותר על המדיניות תמורת לייקים ואהדת הקהל. אבל רון דרמר ספג בדממה ובהכלה את הדברים הקשים שבאו מלב כאוב, ועמד על כך שעם כל הקושי והאמוציות המובנות, המדיניות האסטרטגית הכוללת לא תשתנה. לא היו חסרים בורות ליפול בהם. בסופו של דבר, ההסכם הנוכחי הוא הטוב ביותר שהושג. איש לא חלם שחמאס יוותר על הקלפים שהחזיק בידיו, 20 חטופים חיים, ויישאר חשוף לערבות אלסטית של ממשל אוהד, פרו ישראלי. זאת נטו עבודה שהשר לעניינים אסטרטגיים חתום עליה. עכשיו הוא הולך, אבל לא נעלם. להבנתו, הוא ימשיך ליעץ מאחורי הקלעים ובמקביל יעשה לביתו. מותר לו, מגיע לו.

זה הוא עם עצמו, עם מצפון. כל החלטה שלו הרת גורל. השנתיים האחרונות לימדו אותנו עד כמה. נתניהו, באופיו, בודד עוד יותר מכל קודמיו. ובתוך האין הממושך, יש רון דרמר. עם השנים שוחחתי איתו אישית, כלומר בארבע עיניים, פעמיים בלבד. פעם אחת בריאיון בלעדי שהעניק לי שבועות ספורים לפני שפרש מתפקידו כשגריר בווינגטון; הפעם השנייה הייתה בראשית המלחמה. לרוב, כשרציתי לדעת מה הוא חושב, הייתי צריך לעבוד קשה כדי לחלוב מחברים משותפים. בדרך כלל ללא הצלחה כבירה. רבים היו יועציו המדיניים של ראש הממשלה. חלקם סטארים בתחומם. אני למשל זוכר את יונתן שכטר האגדי, כולם היו בטוחים שיגיע רחוק מאוד. היתקלות אקראית, בתום לב, עם אחת מבני המשפחה סיימה לו את הקריירה. אבל דרמר הוא סיפור אחר. הוא שרד הכל בגלל האמון יוצא הדופן שנתניהו נתן בו. ברגעים הכי בודדים, כמו הבוקר שהוא בשמונה באוקטובר, דרמר היה זה שאושר אותו. ההמשך היה הרבה יותר משמעותי, כשהשניים גיבשו יחד מדיניות מאוד ברורה ומנומקת ובחסדי שמיים הצליחו לשווק אותה לממשל בווינגטון. כשבאולפנים דיברו עליו כפרסונה נון גרטה בבית הלבן,

ישנם גדולי תורה המצדדים במהלך וכאלו המתנגדים לו בתוקף. בכל אופן, עדות חיה לשינוי ניתן היה לראות בבחירות שהתקיימו השנה בארצות הברית: כ-225 אלף יהודים השתתפו בהן ובחרו את הצירים מטעם מדינתם, בעוד שבעבר בכל העולם כולו השתתפו רק כ-20 אלף בוחרים. הנתון הזה ממחיש עד כמה ההתעוררות רחבה ועמוקה.

המשמעות תורגמה, כמובן, בהשפעה על אופי הקונגרס: התנועה הרפורמית נותרה אומנם התנועה הגדולה עם 33 צירים (לעומת 39 בסבב הקודם), אבל החרדים והדתיים השיגו יחד 58 מושבים. תופעה דומה נרשמה גם בקהילות אחרות ברחבי העולם. בבריטניה, למשל, נערך מפקד מוקדם לקראת הקונגרס ו-7,000 מהמתפקדים החדשים היו חרדים. התוצאה הזאת, כך מסתבר, גרמה לאינחוחות קשה בקרב הארגונים הרפורמיים. התגובה שלהם לא איחרה להגיע: הם פנו לבית הדין הציוני, שהוציא הוראת שעה המגבילה את מספר המתפקדים החדשים ל-25% בלבד מכלל הצירים. מה שנקרא: דמוקרטיה ליברלית במיטבה.

עכשיו יש לצבועים האלו בעיה עם יאיר נתניהו; לא עם הסיפורים המטרידים שחושפים מה נעשה בכסף שלנו.

איך אני יודע? כי ימים ספורים אחרי שיאיר לפיד בישר לאומה שמפלגתו לא תשתתף בהסכמים האפלים בקק"ל, גיל סגל מ'יש עתיד' צפוי להתמנות ליושב הראש שלה. (מ'יש עתיד' נמסר בתגובה "המפלגה אינה חלק מההסכם במוסדות הלאומיים ואינה צד במינוי יו"ר קק"ל. אם תפקיד זה זה יועבר לגיל סגל הרי שמבחינתנו זה אומר שהוא עזב את המפלגה ויש פה יותר מצל של חשד לשחיתות שצריך להיחקר. אנחנו מאמינים שגיל לא חלק מזה").

נחמד: אלו אינם כספי מיסים שממילא אנחנו משלמים, אלא כספים שלא היו נגבים מאיתנו אלמלא הסכמי עבר תמורה ומקוממים שבעצם מייקרים לנו את עלות הדירות.

חשוב להבהיר: בשוליים ישנם עובדים הגונים ומסורים שעושים עבודה ראויה לטובת העם היהודי, לחיזוק ההתיישבות ולהגברת החינוך היהודי בתפוצות.

למרבה הצער, זאת טיפה במדינות הים. ליבת הפעילות של הארגונים הללו, כפי שהוגדרה עם הקמתם, איבדה מזמן את הרלוונטיות שלה וחלק ניכר ממנה פשוט מיותר לחלוטין.

לפיכך, אין מנוס מלהצטרף לקביעה של יאיר לפיד בצביעותו השבוע כי הגיעה השעה לסגור ולפרק אותם. עם כל הכבוד ליאיר נתניהו, הוא לא הבעיה, אלא רק הסימפטום.

לפעמים, רק לפעמים, במקום להחליף את היושבים על סיר הבשר, מוטב פשוט להשליך את סיר הבשר כולו.

שבעים ושבע שנה הן די והותר לסירחון שעולה ממנו. תגובות:

מההסתדרות הציונית והקונגרס הציוני נמסר: "בחירות כלליות נערכות אחת לחמש שנים. זו קדנציה. הבחירות לקראת הקונגרס הציוני נערכות כשנה לפני תום הקדנציה. הכל מפורסם".

באשר לסוגיית ההגבלה שהוטלה על בחירת צירים חדשים נאמר כי מדובר בסוגיה פוליטית.

על הטענות למינוריים פוליטיים, העדר שקיפות וגיפוח מנגנוני שכר נמסר כי מדובר ב"שאלה מנותקת מהמציאות לחלוטין".

מקרון קיימת לישראל נמסר בתגובה: "קק"ל פועלת מזה למעלה מ-125 שנה למען עם ישראל ומדינת ישראל, פיתוח הארץ ומשאביה וחזקת הקשר עם יהדות התפוצות. כל פעילותה, תקציבית ודוחותיה הכספיים מתנהלים בשקיפות מלאה וחשופים לציבור באתר האינטרנט של קק"ל".

כצפוי, השר רון דרמר מתפטר. נדמה לי שלא היה בהיסטוריה של מדינתנו שר במעמדו. אולי שמעון פרס בימיו הגדולים. התרשמתי עמוקות מהיחס המיוחד שהעניק לו רה"מ נתניהו. אני לא מתכוון ברמה הפרסונלית, אלא למשקל שהיה לעמדתו בצומתי הכרעה דרמטיים. ראש ממשלה, כל ראש ממשלה, הוא אדם בודד שעומד על ראש הצוק לבדו ומשא של עם שלם על כתפיו. בסוף, אחרי שהגנרלים עם הדרגות, השרים הבכירים והיועצים הקרובים עוזבים את החדר,

